

Kırmızı Cüce Son

– AliKemal · 12 Ekim 2016

Rambo'nun eli bir parça hamuru ağzına götürürken, talim alanına gelen atlıyı gördüğünde dondu kaldı. Parıltılı kıyafetler içinde görünen zayıf, ufak tefek adamı hemen tanıdı. "Namro! Kardeşim!" Geleni ayağa kalkarak karşıladı.

Namro, "Selam!" diyerek atından indi.

Kucaklaştılar. Bu, üç yıl aradan sonra ilk karşılaşmalarıydı. Üç yıllık arayı hepsi durulmaz bir fırtına altında geçirmişlerdi. Herkes çok değişmişti. Namro, Kızgın Çöl'e mal almaya gitmiş, patronu Tüccar Igor'un Çelik Adamlar tarafından öldürüldüğünü haber aldıktan sonra gittiği ülkeden dönmemişti. Patronunun işlerini dış ülkelerde o sürdürmüş, ticaret yaparak ülke ülke gezip durmuştu. Kızıl Cüce'nin işgalinden beri ilk geliyordu. Rambo da babasının yerine Orman Adamlarının başına geçmiş, işgalci Dünyalılara karşı gerilla savaşına başlamıştı. Küçük kardeşleri Şarlo ise Kırmızı Cüce işgalini en kötü yaşayan olmuştu, o Çelik Adamların elinde esir olarak maden ocaklarında çalışıyordu.

İki kardeş masanın iki yanına çöküp sohbete başladılar. Şarabından bir yudum alan Rambo, "Söyle bakalım kardeşim, bu sefer nereden geliyorsun?" diye sordu.

Namro bir an yüzünü buruşturup ardından gülümseyerek, "Kızgın Çöl'den," dedi.

Yaşanılan acılı günlere lanetler okuyarak hayatın onlara ne kadar çok sorumluluk yüklediğini anlatıp yakındılar.

Rambo, "ülkemiz Çelik Adamların ülkesi oldu kardeşim," dedi; "geri alamıyoruz bir türlü. Yeraltında yaşıyorlar ve her şeye oradan Tanrı'nın gücüyle hükmediyorlar. Onlarla savaşabilecek gücümüz yok..."

Namro, "onlar Çelik Adam filan değil kardeşim," diyerek neşeye güldü. "Dünya isimli bir gezegenden gelen senin benim gibi etten kemikten yaratılmış birer insan onlar da..."

Oturduğu yerde sardığı tütünü içen Namro'yu dinleyen Rambo, onun acılı günlere karşın hala eskisi gibi gülümseyerek her şeyi küçümsemeyi sürdürdüğünü düşündü.

Namro, konuşmasını sürdürerek, "onları çelik adam sanmanıza sebep olan kılıkları," dedi. "O kılıklara bürünmezlerse yaşayamıyorlar. Dünya isimli gezegenle Tüvan'ın hava şartları çok farklı olduğu için, bizim havamızda soluk alamayıp ölüyorlar; o kılıklarının altında nefeslenebildikleri havayı üretip soluk alabiliyorlar. O kılıkları olmasa ve tabii kullandıkları o toplu ölümlere sebep olan silahları olmasa karşımıza çıkamadan girdikleri yer altında bir solucan gibi geberip giderler."

Çocukluklarından beri her konuda çılginca hikayeler üretip anlatan Namro'nun bu hikayesi Rambo'ya, şimdiye kadar dinlediklerinden çok daha karmaşık gelmişti, ama yine de Çelik Adamları alt edebilmenin bir umudunu algılamıştı anlatılanlardan.

Namro, masaya doğru eğilip Rambo'nun gözlerinin içine baktı. "Onları ülkemizden kovmanın zamanı geldi artık, kardeşim!"

Rambo, "nasıl?" diye sordu.

Acıyla yüzünü buruşturan Namro, "hepsini kılıçtan geçirerek," dedi.

"Onların sihirli güçleri karşısında kılıçlarımız aciz kalıyor."

Şarabından keyifle bir yudum alan Namro, "üç yıldır benim sadece ticaretle uğraştığımı mı sanıyorsun?" dedi. "Hayır! En büyük uğraşım Dünyalıları nasıl altedeceğimizi bulmaya çalışmaktı."

Rambo, "bulabildin mi bari?" diye sordu.

Namro gülümseyerek ayaklandı. "Kalk! Seninle gizli mağaramıza gidiyoruz..."

"Gizli mağaraya mı? At sırtında bir saatlik yol orası..."

"Dünyalıları kovmak istemiyor musun?"

"İstiyorum elbette, ama..."

"Amayı bırak da, gel benimle; onları nasıl kovabileceğimizi orada göstereceğim sana."

Direnmedi Rambo, merakı sorumluluklarından baskın çıktı. Atlarını getirtti. "Haydi madem, gidelim de göster bana, ne göstereceksen!" diyerek atının üstüne çıktı. Namro da bindikten sonra atlarını kırbaçlayıp koşutarak uzaklaştılar.

Mağaraya ulaştıklarında atlarını birer ağaca bağlayıp içeri daldılar. Karanlık derinliğe doğru ilerlerken Namro duvardan aldığı bir meşaleyi tutuşturarak ortalığı aydınlattı. Mağaranın bir bölmesine ulaştıklarında Namro'nun el işaretiyle durdular.

"Tamam! Burada..."

Rambo merak ve heyecan içindeydi. "Ben bir şey göremiyorum. Bu boş yerde ne göstereceksin bana?" Ona, "sabırlı ol, göreceksin," diyen Namro, mağaranın içlerine doğru seslendi. "Getirin!"

İri yarı dört adam karanlığın içinden çıkıp kollarından ve bacaklarından tutup taşıdıkları iki Çelik Adam'ı önlerine kadar getirirken, Rambo elini belindeki kılıcının üstüne koydu. Korkuyla, "Bunlar da kim?" diye inledi.

"O dördü benim adamım; getirdikleri de tuzağa düşürüp esir aldığımız iki Dünyalı, yani abarta abarta ilahlaştırdığınız iki çelik adam..."

"Aman Tanrı'm! İmkansız bu! Nasıl başardınız bunu?"

"Dedim ya, tuzağa düşürerek diye..."

"Tuzağa nasıl düşürebildiniz?"

"Uzun bir hikaye, ama en kısa yoldan anlatmaya çalışayım. Bu ikisinin arada sırada yaşadıkları sığınaktan sessizce çıkıp bizim halk mezarlığına gittiklerini, orada bir mezara torbalar içinde bir şeyler gömdüklerini tespit ettik. Biz de gidip bulduk gömdükleri şeyleri. Sanırım kendi gezegenlerinde çok kıymetli olan bir madeni efendilerinden çalıp saklıyorlardı. Dünyaya götürüp zengin olmak için... Mezarlıkta birkaç kapan kurduk, bunların yeniden gelmesini beklemeye başladık. Çok bekletmediler, geldiler, kapanlara sıkışıp yakalandılar. İşte, şimdi de buradalar. Ellerinde silahları olmayınca o kadar güçsüzler ki, bizim en güçsüzümüz bunların birkaçını birden evire çevire dövebilir."

"Ama silahları çok etkili..."

"Biz de silahlarını kullanmaya fırsat bırakmadan alt edeceğiz bunları. Sana anlatmaya çalıştığım da bu..."

"Nasıl?"

Namro gitti, iki dünyalıdan birinin başlığını çekip çıkarttı başından. "İşte böyle!"

Rambo başlığın altından çıkan kafaya şaşkınlıkla baktı. "Vay canına! Bu da bizim gibi biriymiş!"

Başlıksız kalan Dünyalı nefes alamayarak çırpınmaya başladı. Kendi dilince bir şeyler haykıra haykıra öldü.

Namro, kardeşinin şaşkınlığına kahkaha atarak karşılık verdi. "Bizden tek farkları, bizim soluduğumuz havada onlar soluk alamıyorlar. Dolayısıyla onların soluklanabildiği havada da biz soluk alamıyoruz," dedi. Adamlarına döndü. "Çıkartın şunların üzerindeki kılıkları!" diye emretti.

Adamlar hızla emri uyguladı, öteki Dünyalı da nefessiz kalıp çırpınarak ölürken adamlar üstlerindeki zırhları çıkartmışlardı bile.

Rambo, hala zırhların içinden çıkan iki bedene bakmakta, kendi kendine şaşkınlıkla söylenmekteydi. "Çelik Adam değilmiş... Bizim gibi etten, kemiktenmişler..."

Namro, bir süre abisinin şaşkınlığının geçmesi için bekledi. O arada adamlarına getirttiği bir çuvalın içindeki dinamit lokumlarından birini alıp gösterdi. "Bunları maden ocağındaki adamlarım aracılığıyla ele geçirdim, maden ocaklarında kayaları parçalamak için kullanıyorlar. Şurada gördüğün fitili tutuşturunca 'gümp!' patlıyor, içine sokulduğu kayayı paramparça ediyor. Bunları alt etmenin tek yolu, yaşamalarını sağlayan havayı üreten makinalarını bunlarla imha ederek onları havasız bırakmaktır," diyerek planlarını anlatmaya başladı. "Bunlar gece oldu mu, birkaç nöbetçi bırakarak uykuya çekiliyorlar. Bu kılıklardan birini giyinerek, bu ikisinin çıktığı gizli kapıdan gece yarısında sığınağa gireceğim ve bunlarla dev hava makinalarını parçalayacağım. Yalnız, yanımda güvenebileceğim birine ihtiyacım var, çünkü bunları patlatacağım fitilleri tek başıma döşeyemem. Güvenebileceğim tek insan da sensin kardeşim. Bu işte benimle var mısın?"

Rambo'nun kardeşine hayır demesi düşünülemezdi bile, "tabii ki varım, fakat ne yapacağımızı daha detaylı anlatmalısın bana," diyerek kardeşinin yardım talebini kabul etti.

Namro ona girecekleri sığınağın haritasını çizerek hareket edecekleri güzergahı ayrıntılarıyla ve fitillerin bağlanıp döşenmesinden dinamitlerin patlatılmasına kadar her şeyi tatbik ederek anlattı; o arada birkaç dinamiti de kayaların içine sokuşturarak patlattı. Rambo'nun hoşuna gitmişti bu iş, heyecanla sabotaj saatini beklemeye başladı.

Tam gece yarısında sırt çantalarına doldurabildikleri kadar dinamit lokumu ve meşale doldurup zırhları giyindiler, boyunlarına astıkları fitil rulosunu taşıyarak Dünyalıların inlerine girecekleri küçük arka kapıya ulaştılar. Küçük kapıyı iterek yerinden oynatıp açtılar, sessizce içeri daldılar. Karanlık bir tünelde ilerlemeye başladılar. İçerisi çok havasızdı, bir de zırhlarının oksijen makinesi çalışmıyor olsa da küçük deliklerinden soluklanmak oldukça zor oluyordu. Ağır rutubet kokusuyla sanki bir bataklıkta gibi hissediyorlardı.

Namro, "bir meşale yaksak iyi olacak," diye mırıldandı. Kendi sırt çantasından bir meşale ile onu yakacağı kavı çıkarttı. Meşaleyi yaktıktan sonra önlerine çıkan iki tünelden sağdakini işaret etti. "Şuradan gideceğiz. Acele edelim." Namro önde, Rambo arkasında tünelden aşağı doğru yürümeye başladılar. Ortalıkta ne nöbetçi görünüyordu, ne bir ses duyuluyordu. Ses çıkarmamak için ağır ağır attıkları adımlarının sesinden başka çıt yoktu. Rambo, bunun için şanslarının yaver gittiğini düşündü. Yeni bir tünele geldiklerinde Namro, "trafo bu tünelin sonunda, birkaç nöbetçiyle karşılaşabiliriz, dikkatli olmamız gerekiyor," diye fısıldadı. Rambo onun söylediklerinin yarısını anlamadı, yine de "sen devam et," diye işaret etti. Aynı tempoda yürümeyi sürdürerek tünelden çıktılar. İşte, dev oksijen makinesinin uğultulu sesi duyuluyordu. Az daha ilerledikten sonra makinanın önüne ulaştılar. Etrafta hâla kimselerin olmaması büyük şanstı gerçekten.

Namro, "evet, oksijen makinesine ulaştığ işte. Bundan sonrası işin en kolay yanı..."

Tam sırt çantalarını indirip dinamitleri çıkartırken, birden makine dairesinin tüm ışıkları yandı, ortalık gündüz gibi aydınlanıverdi.

Ortalığı birden bire beliren Çelik Adamlar doldurdu. İçlerinden biri öne çıkarak, bir elektronik dönüştürücünün tercüme ettiği mekanik bir sesle, "hoş geldiniz! Epeydir gelmenizi bekliyordum," dedi. Rambo, "Çelik Adamlar!" diye inleyerek, çaresizlik halinde kılıcına el attı. Gece gündüz hayalleriyle yatıp kalktığı çelik adamları bu kadar yakınında görmek korkunçtu. Namro'nun önünde kaygısızca dikilmeyi sürdürmesinin nedeninin, onun ünlü korkusuzluğundan olduğunu düşündü. Panikleyerek, ona, "Namro, kardeşim, yanıma gel," diye seslendi.

Öne çıkan Çelik Adam, Namro'nun yanına gelip, onun omuzundan tuttu, "Tebrikler Namro," dedi.

"Başardın!"

Rambo, kardeşine, "neler oluyor burada? Namro!" diye haykırdı.

Çelik Adam, Namro'nun omuzundan onu kardeşinin yönünde çevirerek, "seni Kırmızı Cüce'nin yeni kralıyla tanıştırayım," dedi. "Onun krallığında Dünya ve Tüvan savaş değil, barışla yaşayacaklar. Kral Namro, ürettiği madenleri bize satacak, karşılığında biz de ona teknoloji ve silah satacağız. Kırmızı Cüce, Tüm Tüvan'ın kalkınmış tek ülkesi olarak Tüvan'ın tüm topraklarına hükmedecek..."

Rambo, Namro'ya bağırarak, "ne diyor bu kardeşim? Kendini bu yaratıklara mı sattın sen?" diye seslendi.

Namro, "üzgünüm Rambo," dedi. "Ben savaşçı değilim, tüccarım. Dünyalılarla da iyi bir ticaret antlaşması yaptım. Ülkemizin senin güçlü kaslarınla idare edemezdik."

Rambo sinirinden ağlamaya başlamıştı.

Çelik Adamların lideri, "Rambo'yu oksijen odasına götürün!" diye emretti.

Diğer Çelik Adamlar onu hırpalayarak götürürken, Namro'nun gözlerinden iki damla yaş çenesine doğru akıp gitti.

SON...